

Arrest

nr. 280 157 van 16 november 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Ankerstraat 114 bus 1
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 juli 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 augustus 2022 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA .

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Alvorens verzoeker in België toekwam, verbleef hij met zijn vader S.A. in Italië, alwaar hij beschikt over een Italiaans verblijfsdocument voor langdurig ingezetene.

1.2. Verzoeker verkrijgt op 18 juli 2013 in België, samen met zijn moeder en broer, een tijdelijke verblijfstitel in de vorm van een A-kaart in het kader van gezinshereniging met zijn vader. Op 5 augustus 2015 neemt verweerder een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten in de vorm van een bijlage 14quater nadat ook het verblijf van verzoekers vader werd beëindigd op 4 augustus 2015.

1.3. Op 17 februari 2017 neemt verweerder een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in de vorm van een bijlage 13.

1.4. Op 21 juni 2019 wordt verzoeker aangehouden en de volgende dag in voorlopige hechtenis geplaatst onder verdenking van deelname aan drugshandel.

1.5. Op 25 juni 2019 neemt verweerder een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering in de vorm van een bijlage 13septies en een inreisverbod van 3 jaar in de vorm van een bijlage 13sexies.

1.6. Verzoeker wordt op 20 februari 2020 veroordeeld door de correctionele rechtbank van eerste aanleg Luxemburg, afdeling Neufchâteau tot een gevangenisstraf van 40 maanden, waarvan 6 maand met uitstel gedurende 3 jaar en een verbeurdverklaring met een equivalent van 25.000 euro omwille van drugsfeiten. Op 1 april 2020 wordt aan verzoeker een akkoord verleend tot voorlopige invrijheidstelling.

1.7. Op 1 april 2020 neemt verweerder een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in de vorm van een bijlage 13 samen met een inreisverbod van 8 jaar in de vorm van een bijlage 13sexies. Met arrest nr. 265 034 van 7 december 2021 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beide beslissingen.

1.8. Op 15 mei 2021 huwt verzoeker met R.P.

1.9. Op 12 januari 2022 dient verzoeker een aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, dit in functie van zijn Belgische echtgenote R.P.

1.10. Verweerder neemt op 7 juli 2022 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden in de vorm van een bijlage 20. Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5^{de} lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12/01/2022 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn echtgenote van de Belgische nationaliteit, de genaamde R.P. (RR [...]) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980.

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf en de binnenkomst, geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn/haar verblijf ongewenst.

Betrokkene werd veroordeeld omwille van volgende feiten:

“Behalve in de gevallen voorzien in artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 6 september 2017, voor de verkoop of het aanbod tot verkoop van, het leveren of voorzien van, het bijhouden, het vervoer, het verwerven van, tegen betaling of gratis, het importeren, exporteren en transporteren van producten zoals gedefinieerd in artikel 2, 12° van hetzelfde Koninklijke Besluit, zonder voorafgaandelijke toestemming van de bevoegde minister of zijn afgevaardigde, met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelname aan de hoofd- of nevenactiviteit van een vereniging betreft en dat, voor een deel van de feiten, het strafbare feit is gepleegd tegen een minderjarige ouder dan de leeftijd van 16 jaar voor een onbepaalde hoeveelheid aan cocaïne” (Vonnis 2020/95 Correctionele Rechtbank van Eerste Aanleg Luxemburg, afdeling Neufchâteau dd. 20/02/2020). Betrokkene werd voor deze feiten veroordeeld samen met zijn broer, de genaamde S.I. (RR [...], N.M. (...)) en L.M. (...). Betrokkene werd, evenals zijn broer, veroordeeld tot een gevangenisstraf van 40 maanden, waarvan 6 maand met uitstel gedurende 3 jaar, plus een verbeurdverklaring met een equivalent van 25.000 euro.

Er dient daarbij opgemerkt te worden dat de “georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten”. “Drugverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid [...] ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan”. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/Tsakouridis (Grote Kamer).

Betrokkene kreeg een tijdelijke verblijfstitel dd. 18/07/2013 in België als gezinslid van zijn vader, de genaamde S.A. (RR [...]). Deze tijdelijke verblijfstitel (A-kaart) werd ingetrokken dd. 05/08/2015, met een eerste bevel om het grondgebied te verlaten. Op 17/02/2017 werd een tweede bijlage 13 betekend, met een PV illegaal verblijf. Op 21/06/2019 werd betrokkene aangehouden met aanhoudingsmandaat door de Rechtbank van Eerste aanleg Luxemburg, Marche-en-Famenne wegens bovenvermelde drugsfeiten. Op 25/06/2019 werd meneer S. een bevel om het grondgebied te verlaten (septies) met vasthouding met oog op verwijdering, plus een inreisverbod van 3 jaar (sexies) betekend. Tijdens zijn opsluiting werd dit bevel om het grondgebied te verlaten plus het inreisverbod van 3 jaar opeenvolgend verlengd wegens de verzoeken tot vervroegde in vrijheidsstelling van betrokkene, resp. dd. 23/07/2019, 23/08/2019. Op 01/04/2020 werd betrokkene voorlopig vervroegd vrijgelaten, waarop hem een nieuw bevel met inreisverbod voor 8 jaar werd betekend dd. 01/04/2020. Hiertegen diende betrokkene dd. 14/04/2020 een niet-opschortend beroep in bij de RvV. Middels arrest N° 265 034 van 7 december 2021 besliste de RvV om dit verzoek van betrokkene in te willigen, waarop het inreisverbod van 8 jaar van 01/04/2020 en het bevel om het grondgebied te verlaten van diezelfde datum werden opgeheven.

Het opheffen van dit inreisverbod betekent echter niet automatisch dat de gepleegde feiten tegen de openbare orde en betrokkenes veroordeling worden weggewist en niet terug ter beoordeling voorliggen in de huidige beslissing inzake de aanvraag tot het verblijfsrecht van betrokkene in hoedanigheid van zijn Belgische echtgenote. Overeenkomstig de bepalingen van art. 45, §2 dienen de beslissingen waarin art. 43 wordt aangehaald als rechtsgrond, in overeenstemming te zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd te zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van het familielid van de burger van de Unie moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormen voor het fundamenteel belang van de samenleving. Motiveringen die los staan van het individuele geval op met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Gezien het recent karakter van de gepleegde feiten, de ernst ervan, alsmede de aard nl. drugsfeiten, is het redelijk te stellen dat het ontzeggen van verblijf als wettelijke echtgenoot het gevolg is van het persoonlijk gedrag van betrokkene zelf waarvan een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving uitgaat. Uit het vonnis dd. 20/02/2020 blijkt wel degelijk dat betrokkenes persoonlijke aandeel in het misdrijf aanzienlijk was. Het vonnis heeft als voorwerp verschillende feiten op meerdere data, gepleegd tussen 13/10/2018 en 22/06/2019. Tijdens de verhoren verklaarde betrokkene bovendien dat hij ongeveer twee jaar drugs verkocht heeft, wat uiteindelijk langer is dan de periode waarop de veroordeling gebaseerd is (Vonnis 2020/95 dd. 20/02/2020). In die zin is het redelijk te stellen dat mijnheer een recidivist is. Hij is dan wel niet herhaaldelijk veroordeeld voor gelijkaardige feiten waardoor het juridisch gezien niet over recidivisme gaat. Betrokkene wist wel degelijk dat de handelingen die hij stelde illegaal waren, hij heeft ze desalniettemin gedurende een tweetal jaar herhaaldelijk en met regelmaat gesteld, mede tegenover een minderjarige. Het ging in die periode over het verhandelen van cocaïne. Het ‘zakencijfer’ van de handel waarvoor betrokkene is veroordeeld (en die dus beperkter in de tijd is, dan de tijdsspanne voor dewelke betrokkene bekentenissen heeft gedaan) wordt in het vonnis op 75.000 euro geschat. Het gaat dus allerminst om kleine hoeveelheden die werden verkocht. Bovendien is betrokkene ook veroordeeld omwille van import en export van psychotropische stoffen, dit impliceert een internationaal aspect bij de handel. Om al deze redenen samen menen wij dat van betrokkene wel degelijk een werkelijke, actuele en voldoende ernstige dreiging uitgaat voor de Belgische samenleving.

Deze beslissing wordt dan ook evenredig geacht: het familiale en persoonlijke belang van betrokkene wordt ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd.22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Betrokkene had moeten weten dat zijn gedrag zijn toekomst in België op het spel zou zetten. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Gezien de reeds eerder vermelde overwegingen wordt het persoonlijke en familiale belang, op basis van dewelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen, hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde (arrest 49.830, Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 22.04.2010).

In casu dient de evenredigheidstoets uitsluitend te geven over of de ernst van deze feiten een weigering tot het verblijfsrecht rechtvaardigen, met inachtneming van artikel 8 van het EVRM. Betrokkene werd herhaaldelijk gehoord, zowel in de vorm van een vragenlijst als in persoon in de loop van 2019. In de vragenlijst recht van gehoor ingevuld in de gevangenis dd. 22/06/2019 verklaart betrokkene geen duurzame partnerrelatie, noch kinderen te hebben op het Belgische grondgebied. Op de vragenlijst van 24.07.2019 wou hij niet antwoorden, op 23.08.2019 verklaarde hij in een nieuwe vragenlijst opnieuw geen duurzame relatie te hebben, op 27.08.2019 bevestigde hij dit in een persoonlijk gesprek. In zijn beroep dd. 14/04/2020 stelt hij echter dat hij toch een amoureuze partnerrelatie onderhoudt en dat deze relatie een aanvang zou genomen hebben na de vrijlating van de betrokkene uit de gevangenis op 1.04.2020. Op 08/09/2020 diende het koppel een meldingsfiche voorgenomen huwelijk in en op 15/05/2021 trouwde meneer S.K. met mevrouw R.P.. Van kinderen is geen sprake. Uit het administratief dossier van mevrouw R. blijkt dat zij heden tewerkgesteld is bij de firma Van Grasdorff NV en over voldoende bestaansmiddelen kan beschikken. Zij kan voor haar levensonderhoud bijgevolg op eigen benen staan en is niet financieel afhankelijk van betrokkene. Bovendien kan mevrouw R. als Belgische beroepsactieve onderdaan aanspraak maken op de dienstverlening van het sociale welvaartsbestel indien dit nodig zou zijn. Mevrouw is geboren en getogen in België waardoor het redelijk is te stellen dat zij ook een netwerk aan vrienden en familie heeft in België. Voor zover betrokkenen er dus zouden voor kiezen dat mevrouw haar verblijf in België verderzet, terwijl mijnheer het verblijfsrecht niet kan genieten in België, is dit wel degelijk een mogelijke optie. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene mentaal of fysiek niet in staat zou zijn om voor zichzelf te zorgen, noch blijkt dit betreffende de Belgische referentiepersoon.

Dit hoeft geen afbreuk te doen aan hun gezinsleven/partnerrelatie, toch voor zover betrokkene en zijn partner ertoe bereid zijn voldoende inspanningen te leveren om dit gezinsleven op afstand te onderhouden. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon er toch zouden voor kiezen elders, maar gezamenlijk, hun gezinsleven verder te zetten gezien betrokkene het verblijfsrecht niet kan genieten in België is dit uiteraard ook een optie.

Nergens uit het dossier blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen zouden zijn betreffende mevrouw om dit mogelijk te maken. Doorslaggevend element in de evenredigheidstoets betreft het feit dat het gaat om een gezinscel bestaande uit twee volwassen personen, waarbij nog geen kinderen betrokken zijn. Het gaat om twee individuen die duidelijk in staat zijn om voor zichzelf te zorgen, zonder dat er objectieve stukken voorliggen die wijzen op een buitengewone afhankelijkheid van elkaar. Een ander argument betreft de jonge leeftijd van het echtpaar. Alles wijst erop dat het jonge koppel voldoende flexibel is om zich aan een nieuwe situatie aan te passen. Indien mensen van verschillende nationaliteit een relatie hebben met elkaar, zal er altijd één van beiden in een 'vreemd' land moeten wonen, een andere taal moeten leren, in een ander land werk moeten zoeken, zich moeten integreren in een nieuwe omgeving, nieuwe vrienden moeten maken, enz Voor zover het koppel dus daadwerkelijk wenst samen te blijven om een regulier gezinsleven te hebben, in plaats van een lange afstandsrelatie, zal het aan de referentiepersoon zijn om zich aan te passen aan een nieuwe leefomgeving. Wat betreft de ouders van de betrokkene, mevrouw S.F. (RR [...]) en meneer S.A. (RR [...]), zij hebben een verblijfsvergunning in België. Er kan worden opgemerkt dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Er liggen thans geen stavingsstukken voor die dergelijke afhankelijkheid tussen betrokkene en één van deze verwanten aantoonen. Uit een toegevoegd uittreksel van de Kruispuntbank der Ondernemingen dd. 01/04/2022 blijkt dan wel dat betrokkene samen met zijn vader een zelfstandige activiteit opstartte op diezelfde datum, niets belet de vader om deze onderneming alleen verder te beheren. Gezien de huidige mogelijkheden

tot afstandswerk en communicatietechnologie staat het betrokkene bovendien toe om – indien gewenst – vanuit het buitenland mee betrokken te blijven bij de uitbouw van de onderneming. Het betreft een zeer recent opgestarte onderneming, waarvan de eventuele stopzetting van de activiteiten geen verregaande gevolgen met zich meedraagt.

Bijgevolg moet er geconcludeerd worden dat overeenkomstig art. 43 van de vreemdelingenwet het verblijfsrecht geweigerd dient te worden om redenen van openbare orde en nationale veiligheid.

Krachtens artikel 43, § 2 (wet van 15.12.1980), houdt deze beslissing rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Zoals reeds eerder gesteld verblijft betrokkene sinds jaren in België, overeenkomstig het administratief dossier werd betrokkene voor het eerst aangetroffen in België op 18/07/2013, in het kader van gezinshereniging met zijn vader.

Betrokkene kwam van Italië, alwaar hij duurzaam verblijfsrecht heeft bekomen. Niets belet betrokkene om zich terug in Italië te vestigen, al dan niet samen met zijn echtgenote. Betrokkene heeft sinds de intrekking van zijn verblijfsvergunning dd. 05/08/2015 op geen enkele wijze gepoogd zijn verblijf te regulariseren middels een verzoek tot internationale bescherming of een verblijfsaanvraag, waaruit blijkt dat hij niet de intentie had om een leven in de legaliteit op te bouwen in België. Vandaar dat zijn jarenlange verblijf in België niet beschouwd wordt als een beletsel voor het nemen van deze beslissing. Wat betreft zijn leeftijd dient te worden opgemerkt dat betrokkene noch uiterst jong, noch uiterst oud is. Vandaar dat zijn leeftijd geen bezwaar vormt voor het nemen van deze beslissing.

Betreffende zijn gezondheidstoestand is ons niets ongunstig bekend. Bij de herhaalde gelegenheden tot hoorrecht heeft hij het geen enkele keer gehad over enige medische problemen, noch heeft hij dit spontaan naar voor gebracht nav deze aanvraag tot gezinshereniging. Het is dan ook redelijk te stellen dat er geen medische obstakels zijn tegen deze beslissing.

Mijnheer zijn gezinstoestand werd hierboven reeds uitgebreid beschreven, mijnheer is immers gehuwd met een Belgische en wenste verblijfsrecht in België op basis van dit huwelijk. De huwelijksband met de echtgenote wordt niet betwist, echter er wordt wel betwist dat dit gezinsleven in België zou moeten plaatsvinden, gezien het gevaar die van betrokkene uitgaat voor de openbare orde. Betrokkene kan samen met zijn vrouw beslissen hoe ze na het ontvangen van deze beslissing hun gezinsleven verder wensen in te richten gezien hij het verblijfsrecht niet heeft verworven. Er zijn verschillende mogelijkheden, ofwel kiezen ze ervoor een lange afstandsrelatie te hebben ofwel kiezen ze ervoor om zich gezamenlijk elders te vestigen alwaar mijnheer wel legaal kan binnenkomen en verblijven. Op termijn en nadat betrokkene bewezen heeft, desgevallend in eigen land of een derde land naar keuze, wel degelijk te kunnen wegblijven van de misdaad en in het bijzonder van drugstraffic, sluit niets uit dat ze alsnog op een latere datum dit gezinsleven wel degelijk samen kunnen gestalten in België.

Wat betreft zijn economische situatie weten we uit de stukken in het dossier dat mijnheer, zoals reeds eerder aangehaald, kennelijk een zelfstandige zaak heeft opgericht samen met zijn vader op 1.04.2022. In hoeverre de zaak intussen daadwerkelijke activiteiten heeft ontplooid is ons onbekend. Gezien de oprichting van zeer recente datum is, is het echter redelijk te stellen dat de firma nog in de opstartfase zit waar alsdus eerder sprake is van investeren ipv daadwerkelijk inkomsten genereren. In die zin hoeft het niet verder zetten van de activiteiten in persoon in België evenmin een onoverkomelijke hinderpaal te zijn voor het nemen van deze beslissing. Wat betreft zijn sociale en culturele integratie. Zoals reeds eerder aangehaald kan niet worden ontkend dat betrokkene reeds vrij lang in België verblijft, echter hij heeft dit verblijf niet aangewend om zich te integreren.

Herhaalde drugsfeiten kunnen bezwaarlijk als een bewijs van integratie worden beschouwd. Van een verankering in België, tenzij dan in een misdadig milieu, kan dan ook geen sprake zijn. Betrokkene is er kennelijk in geslaagd een duurzaam verblijfsrecht te verwerven in Italië. Mogelijks heeft betrokkene dus wel nog een affiniteit met Italië.

In die zin moet wellicht ook de band met zijn land van oorsprong worden beoordeeld. Nergens in de achtereenvolgende hoorrechten heeft hij het daarover. Het enige wat we weten is dat hij voorafgaand aan het verblijf in België, een duurzaam verblijfsrecht heeft verworven in Italië. Hij heeft echter nooit de Italiaanse nationaliteit bekomen. Ter staving van zijn aanvraag legt hij wel degelijk een paspoort voor van Kosovo dat hij kennelijk in 2015 heeft bekomen. Gezien mijnheer indertijd samen met zijn ouders naar België is gekomen, er kennelijk nog contact mee heeft, alsook zijn broer, is het redelijk te stellen dat hij de taal van zijn land van origine nog machtig is en er nog enige affiniteit mee voelt. Als houder van de nationaliteit moet hij er nog steeds welkom zijn. Hij is bovendien nog jong genoeg om zich makkelijk aan een nieuwe leefomgeving aan te passen, ongeacht of hij ervoor kiest naar aanleiding van deze beslissing tot weigering, terug te keren naar Kosovo, Italië of een ander derde land naar keuze.

Gezien al deze overwegingen wordt betrokkene aanvraag tot verblijf geweigerd overeenkomstig art. 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980. Het Al dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert, in wat kan worden beschouwd als een enig middel, het volgende aan: "(...) *schending van artikel 40ter én artikel 43, §2 Vreemdelingenwet; artikel 52 van het K.B. van 8 oktober 1981; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen; de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel alsook het beginsel van de hoorplicht (audi et alteram partem)*"

Hij verstrekt volgende toelichting bij zijn middel:

"Aangezien de bestreden beslissing ten onrechte voorhoudt dat het gedrag van verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige dreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving waardoor hem o.b.v. 43, §2 Vreemdelingenwet zou kunnen geweigerd worden;

dat echter de bestreden beslissing zelf vermeldt verzoeker alleen in de loop van 2019 te hebben gehoord t.t.z. 3 jaar geleden, hetgeen te lang geleden om te kunnen dienen als basis op een dergelijke zeer ingrijpende beslissing te kunnen nemen !;

dat immers nadien in de leefsituatie van verzoeker enorm veel is veranderd (huwelijk, tewerkstelling), hetgeen ook door de bestreden beslissing expliciet wordt vermeld doch deze op basis van deze nieuwe gegevens enkel uitgaat van veronderstellingen, bv. 'Van kinderen is geen sprake.' zonder dat werd nagegaan bij verzoeker of hij en zijn echtgenote een kinderwens hebben én of bv. 'Het betreft een zeer recent opgestarte onderneming, waarvan de eventuele stopzetting van de activiteiten geen verregaande gevolgen met zich meedraagt.' zonder dat uit de bestreden beslissing op welke objectieve gegevens men zich hiervoor gebaseerd heeft en zonder dat men verzoeker hierover gehoord heeft ;

dat voorts uit de bestreden beslissing ook blijkt dat niet werd afgetoest bij FOD JUSTITIE - meer specifiek de justitie-assistent, dewelke verzoeker opvolgt in het kader van zijn probatie - in hoeverre verzoeker goed gevolg heeft gegeven aan de uitvoering van het correctionele vonnis alsook zijn probatie-traject, hetwelke juist gericht is op de resocialisatie van verzoeker, stipt volgt;

dat de bestreden beslissing overigens ook nergens toelicht waaruit de actuele bedreiging bestaat, dewelke verzoeker zou vormen voor de fundamentele belangen van de samenleving, én dit gelet op de vaststelling dat de door verzoeker gepleegde feiten reeds dateren van méér dan 3 jaar geleden én hij sindsdien géén strafbare feiten meer heeft gepleegd;

dat volledigheidshalve het inreisverbod, hetwelke dd. 01.04.20 aan verzoeker was betekend en dit o.b.v. zijn correctionele veroordeling van 20.02.20 - dewelke ook aan de basis ligt van huidige bestreden beslissing - werd vernietigd door het RVV-arrest nr. 265034 van 07.12.21 én voorts de Procureur des Konings van DENDERMONDE in het kader van de huwelijksaanvraag van verzoeker met mevrouw R. geen bezwaar zag in deze correctionele veroordeling om op basis hiervan de huwelijksaanvraag te weigeren;

dat aldus in ieder geval de thans bestreden beslissing hierdoor niet gestoeld is op een correcte feitenvinding en diensgevolge van alle redelijkheid ontbloomt is;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 07.07.22 dan ook niet alleen artikel 40ter én 43, §2 Vreemdelingenwet; artikel 52 van het K.B. van 8 oktober 1981 schendt doch bovendien niet ten genoegte van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel én het beginsel van de hoorplicht (audi et alteram partem), ook en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;"

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke

overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Ze verwijst naar de artikelen 40ter, 43, §1, 2° en 43, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en stelt dat het verblijfsrecht moet worden geweigerd om redenen van openbare orde. Hierbij wordt concreet ingegaan op de individuele omstandigheden die verzoekers zaak kenmerken. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift met betrekking tot deze individuele omstandigheden *“dat immers nadien in de leefsituatie van verzoeker enorm veel is veranderd (huwelijk, tewerkstelling), hetgeen ook door de bestreden beslissing expliciet wordt vermeld [...]”*. Hiermee erkent verzoeker dat de bestreden beslissing ook op dit vlak formeel is gemotiveerd. Verzoeker kan voorts niet worden gevolgd waar hij opwerpt dat verweerder nergens toelicht waaruit zijn actuele bedreiging voor de openbare orde blijkt (cf. infra punten 2.9 en 2.10.). Verzoeker zet verder niet uiteen waarom de motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gebaseerd zodat hij zich er kan op verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt alleszins dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing omdat hij ze inhoudelijk bekritiseert. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

2.3. De inhoudelijke kritiek van verzoeker wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Artikel 43 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

2.5. Deze bepaling moet samen worden gelezen met artikel 45 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De beslissingen bedoeld in de artikelen 43 en 44bis moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn.

Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht,

aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, mededeling vragen van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. (...)”

2.6. Uit een samenlezing van de artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet volgt dat de beslissing tot weigering van verblijf om reden van openbare orde moet voldoen aan de volgende vereisten:

- ze mag niet worden getroffen om economische doeleinden;
- ze moet evenredig zijn;
- ze mag uitsluitend zijn gebaseerd op een persoonlijk gedrag;
- dit persoonlijk gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen.

2.7. Vermits artikel 43 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32), en meer bepaald de artikelen 27 en 28 ervan, past het te wijzen op de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie in dit verband.

2.8. De vaststelling van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving in de zin van artikel 27, lid 2, tweede alinea van de richtlijn 2004/38 vereist in beginsel weliswaar dat bij de betrokken persoon een neiging bestaat om het gedrag dat die bedreiging vormt in de toekomst te handhaven, maar het kan ook zo zijn dat het enkele feit van het gedrag in het verleden voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28 en HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/116, K.V. en H.F.V.). In deze zin heeft ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63). Hoewel het tijdsverloop sinds het plegen van de strafrechtelijke feiten een gegeven is dat relevant is om te beoordelen of er sprake is van een bedreiging als bedoeld in artikel 27, lid 2, tweede alinea van de richtlijn 2004/38 (zie in die zin arrest van 11 juni 2015, Zh. en O., C-554/13, EU:C:2015:377, punten 60-62), kan de eventuele uitzonderlijke ernst van de betrokken handelingen echter, ook na een betrekkelijk lang tijdsverloop, het voortbestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving inhouden (HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/116, K.V. en H.F.V.).

2.9. In de bestreden beslissing kan worden gelezen:

a) *“(...) Betrokkene werd veroordeeld omwille van volgende feiten:*

“Behalve in de gevallen voorzien in artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 6 september 2017, voor de verkoop of het aanbod tot verkoop van, het leveren of voorzien van, het bijhouden, het vervoer, het verwerven van, tegen betaling of gratis, het importeren, exporteren en transporteren van producten zoals gedefinieerd in artikel 2, 12° van hetzelfde Koninklijke Besluit, zonder voorafgaandelijke toestemming van de bevoegde minister of zijn afgevaardigde, met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelname aan de hoofd- of nevenactiviteit van een vereniging betreft en dat, voor een deel van de feiten, het strafbare feit is gepleegd tegen een minderjarige ouder dan de leeftijd van 16 jaar voor een onbepaalde hoeveelheid aan cocaïne” (Vonnis 2020/95 Correctionele Rechtbank van Eerste Aanleg Luxemburg, afdeling Neufchâteau dd. 20/02/2020). Betrokkene werd voor deze feiten veroordeeld samen met zijn broer, de genaamde S.I. (RR [...], N.M. (...)) en L.M. (...). Betrokkene werd, evenals zijn broer, veroordeeld tot een gevangenisstraf van 40 maanden, waarvan 6 maand met uitstel gedurende 3 jaar, plus een verbeurdverklaring met een equivalent van 25.000 euro.”

b) *“Er dient daarbij opgemerkt te worden dat de “georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten”. “Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid [...]; ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als*

geheel of een groot deel daarvan". Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/Tsakouridis (Grote Kamer))."

c) "Gezien het recent karakter van de gepleegde feiten, de ernst ervan, alsmede de aard nl. drugsfeiten, is het redelijk te stellen dat het ontzeggen van verblijf als wettelijke echtgenoot het gevolg is van het persoonlijk gedrag van betrokkene zelf waarvan een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving uitgaat. Uit het vonnis dd. 20/02/2020 blijkt wel degelijk dat betrokkene's persoonlijke aandeel in het misdrijf aanzienlijk was. Het vonnis heeft als voorwerp verschillende feiten op meerdere data, gepleegd tussen 13/10/2018 en 22/06/2019. Tijdens de verhoren verklaarde betrokkene bovendien dat hij ongeveer twee jaar drugs verkocht heeft, wat uiteindelijk langer is dan de periode waarop de veroordeling gebaseerd is (Vonnis 2020/95 dd. 20/02/2020). In die zin is het redelijk te stellen dat mijnheer een recidivist is. Hij is dan wel niet herhaaldelijk veroordeeld voor gelijkaardige feiten waardoor het juridisch gezien niet over recidivisme gaat. Betrokkene wist wel degelijk dat de handelingen die hij stelde illegaal waren, hij heeft ze desalniettemin gedurende een tweetal jaar herhaaldelijk en met regelmaat gesteld, mede tegenover een minderjarige. Het ging in die periode over het verhandelen van cocaïne. Het 'zakencijfer' van de handel waarvoor betrokkene is veroordeeld (en die dus beperkter in de tijd is, dan de tijdsspanne voor dewelke betrokkene bekentenissen heeft gedaan) wordt in het vonnis op 75.000 euro geschat. Het gaat dus allerminst om kleine hoeveelheden die werden verkocht. Bovendien is betrokkene ook veroordeeld omwille van import en export van psychotropische stoffen, dit impliceert een internationaal aspect bij de handel. Om al deze redenen samen menen wij dat van betrokkene wel degelijk een werkelijke, actuele en voldoende ernstige dreiging uitgaat voor de Belgische samenleving (...)"

2.10. Gelet op het voormelde kan verzoeker manifest niet worden gevolgd waar hij opwerpt dat verweerder nergens toelicht waaruit de actuele bedreiging voor de openbare orde blijkt.

2.11. Verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat hij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Hij wijst erop dat de strafbare feiten waarvoor hij werd veroordeeld dateren van meer dan drie jaar geleden en dat hij sindsdien geen nieuwe strafbare feiten heeft gepleegd.

2.12. Verzoeker kan echter niet worden gevolgd in zijn betoog. Verzoekers veroordeling wegens drugs-gerelateerde feiten is ten eerste een recente veroordeling. Ze dateert immers van 20 februari 2020. Bovendien kan het actueel karakter van de bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving reeds voortvloeien uit de aard en de ernst van de gepleegde feiten (cf. punt 2.8). Dit is in casu ontegensprekelijk het geval. Verzoeker werd immers veroordeeld omwille van georganiseerde drugshandel "*met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelname aan de hoofd- of nevenactiviteit van een vereniging betreft en dat, voor een deel van de feiten, het strafbare feit is gepleegd tegen een minderjarige ouder dan de leeftijd van 16 jaar voor een onbepaalde hoeveelheid aan cocaïne*". De in punt 2.9. c) geciteerde overwegingen uit de bestreden beslissing vinden hun grondslag in het vonnis van 20 februari 2020, dat zich bevindt in het administratief dossier. Verzoeker spreekt ze ook niet tegen. In de bestreden beslissing wordt voorts op pertinente wijze verwezen naar en geciteerd uit het arrest Tsakouridis van het Hof van Justitie van 23 november 2010 waaruit blijkt dat georganiseerde drugshandel zeer ernstige feiten betreft die een bedreiging vormen voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.

2.13. Verzoeker toont met zijn eenvoudig betoog dat de door hem gepleegde feiten dateren van meer dan drie jaar geleden en dat hij sedertdien geen strafbare feiten meer heeft gepleegd, niet aan dat er in zijn geval niet kon worden geoordeeld dat hij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving betekent. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat verzoekers strafparcours nog niet ten einde is en hij onderhevig is aan een probatietraject, wat de kans reduceert dat hij nieuwe strafbare feiten pleegt.

2.14. Vervolgens verwijt verzoeker verweerder niet te hebben nagegaan bij zijn justitieassistent in hoeverre hij goed gevolg heeft gegeven aan de uitvoering van het vonnis van de correctionele rechtbank alsook aan zijn probatietraject. De Raad ziet echter niet in wat de grondslag is van verzoekers verwachting. Dit betreft immers strafuitvoeringsmodaliteiten waaraan verweerder niet gebonden is als hij een administratieve beslissing treft inzake het verblijf van verzoeker.

2.15. Verzoeker voegt hieraan toe dat de Raad met arrest nummer 265 034 van 7 december 2021 het aan hem, op basis van zijn correctionele veroordeling, afgeleverde inreisverbod vernietigde en dat het parket in deze veroordeling geen reden zag om zijn huwelijksaanvraag te weigeren. De Raad ziet echter de relevantie hiervan niet in voor de huidige betwisting die handelt over de wettigheid van een beslissing tot weigering van verblijf. Bovendien blijkt dat de Raad het in punt 1.7. bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten samen met het inreisverbod vernietigde op grond van het feit dat het vonnis van 20 februari 2020 zich niet in het administratief dossier bevond, wat thans wel het geval is .

2.16. Verzoeker wijst er ten slotte nog op dat de bestreden beslissing zelf vermeldt dat hij in de loop van 2019 werd gehoord, wat volgens hem te lang geleden is om op basis hiervan een zeer ingrijpende beslissing te treffen, zoals de bestreden beslissing.

2.17. Het recht om te worden gehoord maakt integraal deel uit van het recht van verdediging dat een algemeen rechtsbeginsel is naar Belgisch recht. Het beoogt te verzekeren dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Dit beginsel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste de mogelijkheid te bieden individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten. Het is aan de Raad om aan de hand van de specifieke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of de aantasting van het hoorrecht van aard is dat een andere beslissing zou zijn getroffen indien de betrokkene de gelegenheid had gekregen elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt aan te voeren. Om een miskenning van het hoorrecht aan te tonen, dient de verzoekende partij dus aannemelijk te maken dat indien zij was gehoord, een andere beslissing had kunnen worden genomen (cf. RvS 27 september 2021, nr. 14.593 (c))

2.18. Dit is in casu niet het geval. Verzoeker voert aan dat zijn leefsituatie na 2019 enorm is veranderd en vermeldt hierbij zijn huwelijk en tewerkstelling. Hij verwijt verweerder met betrekking tot deze elementen te zijn uitgegaan van veronderstellingen en niet van objectieve elementen. Waar verzoeker concreet stelt dat verweerder niet is nagegaan of hij en zijn echtgenote al dan niet een kinderswens hebben, ziet de Raad de relevantie van dit betoog niet in. Verzoeker betwist het gegeven immers niet dat hij geen kinderen had op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing en dus kon verweerder correct stellen dat verzoekers situatie een gezinscel betreft waarbij *“nog geen kinderen”* zijn betrokken. Voorts stelt verzoeker dat niet blijkt op welke objectieve gegevens verweerder zich baseert om te stellen: *“Het betreft een zeer recent opgestarte onderneming, waarvan de eventuele stopzetting van de activiteiten geen verregaande gevolgen met zich meedraagt.”* Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder voor wat betreft deze onderneming wel degelijk is uitgegaan van een objectief gegeven. Zo kan in de bestreden beslissing worden gelezen: *“Uit een toegevoegd uittreksel van de Kruispuntbank der Ondernemingen dd. 01/04/2022 blijkt dan wel dat betrokkene samen met zijn vader een zelfstandige activiteit opstartte op diezelfde datum.”* Verweerder stelt vervolgens: *“niets belet de vader om deze onderneming alleen verder te beheren. Gezien de huidige mogelijkheden tot afstandswerk en communicatietechnologie staat het betrokkene bovendien toe om – indien gewenst - vanuit het buitenland mee betrokken te blijven bij de uitbouw van de onderneming.”* Deze door verzoeker niet betwiste vaststellingen volstaan om de bestreden beslissing op dit vlak te schragen. De overweging *“Het betreft een zeer recent opgestarte onderneming, waarvan de eventuele stopzetting van de activiteiten geen verregaande gevolgen met zich meedraagt”* kan worden beschouwd als een overtollige overweging zodat kritiek hierop geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De Raad concludeert dan ook dat verzoeker niet aantoonde dat mocht hij specifiek zijn gehoord vooraleer de bestreden beslissing werd getroffen, hij elementen zou hebben meegedeeld over zijn gezinssituatie of met betrekking tot de onderneming die hij heeft opgestart met zijn vader die tot een andere uitkomst dan de bestreden beslissing hadden kunnen leiden. Daar kan nog ten overvloede aan worden toegevoegd dat de bestreden beslissing een antwoord betreft op een door verzoeker geïnitieerde verblijfsaanvraag. Verzoeker had derhalve de mogelijkheid om alle volgens hem nuttige elementen en stukken ter staving voor te leggen aan het bestuur, waarvan hij vond dat verweerder er mee moest rekening houden.

2.19. Voor het overige laat verzoeker de zeer uitgebreide overwegingen van verweerder in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet totaal ongemoeid, waardoor ze overeind blijven.

2.20. Verzoeker zet ten slotte nergens uiteen op welke wijze artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd geschonden door de bestreden beslissing.

Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het enig middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA